

Πρὸς πάντας τοὺς ἀξιότιμους συναδέλφους ὅσοι εὐηρεστήθησαν νὰ μοὶ ἀπευθύνωσι λόγους συμπαθοῦς παραμυθίας ἐπὶ τῷ ἐπελθόντι μοι δυστυχίματι ἐκφράζω τὴν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην μου.

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τι ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις καὶ αὐταὶ τῆς τελευταίας ἐβδομάδας! Ἡ παραίτησις καὶ ἡ ἀπεργία τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ἡ ἄρνησις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτευσεως νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν, ἡ παράδοξις πρόσκλησις τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, ἡ παράκλησις ἔπειτα πρὸς αὐτὸν νὰ καταθέσῃ τὴν ἐντολὴν ἣν ἔλαβε καὶ τέλος ἡ κλήσις—διὰ νὰ καταλήξωμεν εἰς δικαστικὸν ὄρον προκειμένου περὶ τοῦ ἀξιωματικότητος ἀνωτάτου λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος—τοῦ κ. Βάλβης καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ ἀνάληψις τῆς ἐξουσίας. Ἀλλὰ μεθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ὁ κυρίως ἦρωσ τῆς ἐβδομάδος ὑπῆρξεν ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος. Ἄν δὲν ἠδυνήθη νὰ κυβερνήσῃ πραγματικῶς, ἐκυβέρνησεν ὁμοίως δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας. ἐπὶ τῶν πνευμάτων μας. Καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ κυβερνᾷ διὰ τῆς ἐξουσίας τῶν λόγων τῆς αἰφνιδίας προσκλήσεώς του καὶ τῆς ἀποπομπῆς του ἔπειτα ἀμέσως. Ἀλλ' ἡ ἐξήγησις τούτου εἶνε καθ' ἡμᾶς φανερῶς προχειροῦς. Ὁ κ. Βενιζέλος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὃν ἀμέσως μετὰ τὴν κλήσιν του ἐπεσκέφθη ὁ κ. Βάλβης, ὡς ἐκ προηγηθείσης συμφωνίας. Τοῦτο δὲ προδήλως μεγάλως διαφωτίζει τὰ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκτρέψεως τοῦ ὑπουργείου τοῦ ἀπὸ μηχανῆς Μολάου.

Λέγεται ὅτι ὁ κ. Βάλβης, ὅτε δεχθεὶς τὴν ἀνατεθεισάν αὐτῷ ἐντολὴν, κατήρξατο τῶν ἀνακτόρων, ὡφθη ὢν μεγάλως συγκεκμημένος. Τὸ συναίσθημα τοῦτο ἦτο ὄντως φυσικώτατον ἐκ μέρους ἀνθρώπου τῆς τιμιότητος τοῦ κ. Βάλβης, διαδεχομένου τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον.

Πόσας ἐν τούτοις ἐλπίδας κατὰ τὴν διήμερον ματαίαν κυροφίαν του δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἐγείρῃ καὶ πόσας ἀπογοητεύσεις ἔπειτα νὰ σπεύρῃ τὸ ἀποτυχὸν ὑπουργεῖον Παπαμιχαλοπούλου! Μεταξὺ τῶν πιθανωτέρων ὀνομάτων τῶν μελλόντων νὰ λάβωσι μέρος εἰς αὐτὸ ἐκυκλοφόρει καὶ τὸ τοῦ κ. Κατσοπούλου. Ὁ ἀξιότιμος αἰώνιος ὑποψήφιος ἐξ Εὐρυτανίας ὑπουργὸς ἐνόμισεν εὐλόγως ὅτι αὐτὴν πλέον τὴν φορὰν ἐκράτει καλὰ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ ἦτο ἕτοιμος κατὰ πάντα νὰ μεταβῇ ὅπως ὀρεσθή. ὅτε—ὦ ἐσχάτη εἰρωνεία!—τῷ ἀνηγγέληται ὅτι εἶχε γείνη θῆμα τῆς μετὰ τοῦ νομάρχου Ἀττικῆς ὁμωνυμίας του. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖον καὶ ἀσύλληπτον πλέον ὄριον τῆς ἀπελπισίας δι' αὐτὸν θὰ ἦτο, ὅταν, μετὰ τὴν ἐκτρέψιν τοῦ ὑπουργείου Παπαμιχαλοπούλου, θὰ εἶδεν ὅτι οὔτε διὰ συνωνύμου του δὲν κατώρθωσε ν' ἀναβῇ μίαν φορὰν εἰς τὸ ὑπουργικὸν ἐδῶλιον.

Ζήτημα σπουδαιότατον γεννᾶται ποῦ θὰ καθήσουν οἱ νέοι ὑπουργοὶ ἐν τῇ βουλῇ. Ἡ μία πτέρυξ, ἡ τῆς τέως συμπολιτευσεως, κατέχεται ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ἡ δὲ ἄλλη ὑπὸ τῶν τοῦ κ. Τρικούπη. Ποῦ θὰ καθήσουν λοιπὸν οἱ ἀχρωμάτιστοι, ἐάν δὲν θέλουν νὰ συγκαταλεχθῶν εἴτε μεταξὺ τῶν πρώτων εἴτε μεταξὺ τῶν δευτέρων;

Καὶ μία ἄλλη ἐπίσης ἐνδιαφέρουσα ἐρώτησις: Κατὰ τὰς πρώτας ἀρχομένας συνεδριάσεις ποῖα τῶν δύο μερίδων θὰ

καλῆται συμπολίτευσις καὶ ποῖα ἀντιπολίτευσις, ἀφοῦ οὐδέτερά αὐτῶν θὰ εἶνε ἐν τῇ ἐξουσίᾳ;

Ὁ περιώνυμος Χρόνος Ἀθηναίων ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτοῦ φύλλων δηλοῖ ὅτι ἐπεθύμει μὲν τὴν ἀνοδὸν τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, δὲν συμμερίζεται ὁμοίως τὰς ἰδέας αὐτοῦ, καίτοι μὴ διατυπώσαντος τοιαύτας. Ἡ λογικωτάτη αὕτη περίοδος διατυπυμένη ἐν ἐρωτήσεσι, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ οὕτω:—Τί σκέπτεσαι;—Τίποτε.—Ἐγὼ σκέπτομαι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον.

Τὸ νέον ὑπουργεῖον τιλοφορεῖται παρ' ὅλων ἀχρῶν. Ἡμεῖς θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι θὰ ἔχῃ τὸ σπανιώτατον δι' ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον χρῶμα τῆς αἰδοῦς.

Kόθο ρνο!

ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Ἀμφιβάλλω ἐάν ποτε ἔθνος εὐρέθη ὑπὸ τόσον ἐξαιρετικῆς περιστάσεως, ὅπως σήμερον τὸ ἡμέτερον. Ἀλλ' ὅ,τι νομίζω ἀναμφιβόλως εἶνε ὅτι οὐδέποτε βεβαίως λαὸς κατώρθωσε νὰ προσεγγίσῃ δι' αἰωνδήποτε λόγον τὸν βαθμὸν τῆς διανοητικῆς συγγύσεως, εἰς ὃν ἐφθάσαμεν ἡμεῖς. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει βεβαίως παραδείγματα λαῶν ἐξερθέντων μέχρι μανίας ὑπ' ἀνελπιδίου νίκης, ἀπηλιθωθέντων ἐξ αἰφνιδίου πανικοῦ ἢ διαπύρων ὑπὸ ἐπαναστατικῆς σφοδρῆς. Ἀλλὰ παράδειγμα τοιαύτης πνευματικῆς ἀναρχίας ἐξέπαινος θὰ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν θὰ ἔχῃ ν' ἀναφέρῃ. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ τόρα μόνον ἐννοῶ ὅλην τὴν βαθεῖαν φιλοσοφικὴν ἐννοιαν τοῦ γνωστοῦ λογίου καθ' ὃ κυρία αἰτία τῆς ἰδρύσεως τῶν φρενοκομείων εἶνε νὰ νομίζωσιν οἱ ἐξω αὐτῶν ἑαυτοὺς φρονίμους, μόνον διότι δὲν εὐρίσκοντο κεκλεισμένοι ἐν αὐτοῖς. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐγὼ ζητῶ ἐν πάσῃ σοβαρότητι παρὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν νὰ μὲ συλλάβωσι καὶ νὰ μὲ ἀποστείλωσιν εἰς Κέρκυραν. Θὰ ἔχω περισσοτέραν πεποιθήσιν ὅτι εὐρίσκομαι μεταξὺ ὀρθοφρονούντων.

Ἄλλως τε ἡ αἰφνιδία ἀφίξις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος δὲν δύναται νὰ μὴ μετέχῃ ἀναμφιβόλως σπουδαίας πολιτικῆς σημασίας. Πιστεύω ἀκραδάντως ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐσχαιζέτο μὲ τὴν τελευταίαν στάσιν τῶν πρέσβων ἢ τοῦλάχιστον μὲ τὴν παραίτησιν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Δηλιγιάννη ἢ δὲ γνώμη του μέλλει νὰ εἶνε πολύτιμος ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἐρωτηθῇ δὲν θὰ διστάσῃ ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ ἀπὸ ἐπταμήνου κατάστασις ἡμῶν δὲν ἠδύνατο ἢ ν' ἀπολήξῃ, εἰς τὸ σημεῖον τῆς κρίσεως, ἢν διερχόμεθα. Ἡ βῆσις τῆς θεωρίας, ἐφ' ἣς ἐδράζεται ἡ σύγχρονος ψυχιατρικὴ ἐπιστήμη, εἶνε ὅτι κυρία αἰτία τῶν τοιούτου εἶδους ὀργανικῶν νοσημάτων εἶνε ἡ idée fixe. Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου δὲ ἕκαστος ἡμῶν κατεῖχετο ὑπὸ μιᾶς τοιαύτης ὀρισμένης ἰδέας δυναμένης νὰ σαλεύσῃ καὶ τὸν ἰσχυρότερον ἐγκέφαλον: ἡ κυβερνήσις τοῦ κ. Δηλιγιάννη πῶς νὰ τὰ οικονομῆσῃ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ὁ λαὸς πῶς θὰ τελειώσῃ ἢ εἰς βῆρος του παιζομένη ἱλαροτραγωδία: καὶ οἱ πρέσβεις πῶς νὰ ὑποτάξουν καὶ κυβερνήσιν καὶ λαὸν εἰς τὰς θελήσεις των.